

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

XV. Communis opinio & fama de sanctitate Patris Julii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

idem fuit, verùm non perinde revaluit filius, recidivus in Libitinæ complexum ruit, & una cùm eo familiæ successio. Tum demum enimverò adhibuere fidem prædictioni, & verâ ducti pænitudine ad promissere solidæ emendationis genus. Oratio Patris Julij obtinuit ipsis alium filium marem, & cum eo novum lapsantis domûs columen. Ad eò Deo non solùm prophetæ, sed & prophetiæ cordi sunt.

CAPUT XV.

Communis opinio, & fama de sanctitate
Patris Julij.

Licet tota
vita testi-
monium sit
sanctitatis,
tamen hic
quædam
particula-
ria dabun-
tur.

Opinio
sanctitatis
est anima
vitæ post
mortem
superstitis.

Ipsi hæreti-
ci cum ve-
neraban-
tur

Item latro-
nes, & be-
stie, imo &
Dæmones.

Maxima pars vitæ hucusque scriptæ, & actæ à Patre Julio perpetuum est testimonium ejus conceptûs, in quo florebat apud eos, quibuscum vivebat. Quo de argumento multa diximus in capite 12. lib. 1. de ejus obitu; nihilominus plura ad hunc locum annotanda nobis reservavimus; Cum hæc talis fama & opinio sit quasi anima illius vitæ, quæ superstes est & manet etiam post mortem. Sancti nomen tulit ab Hæreticis, Schismaticis, Turcis, eumque ut talem reverebantur; nec ejus pias Sanctasque actiones studuerunt impedire, imò subinde coadjuvabant, aut ex occulto cum admiratione & silentio eum observabant orantem. Diebus esurialibus procurabant cibos quadragesimales, nec eo præsentem audebant vesci carnibus. Ferocissimi quique homines, latrones, Assassini ipsi & pro ipso aliis ignoscebant, & cum patientia ejus excipiebant correptiones. Leones & Juvenci aliæque feræ agnoscebant ejus bonitatem, ipsique præstabant obsequium. Ipsimet mali dæmones pro veneratione, quam ipsi inviti deferebant, vel abscondebant se coram illo, vel oculos in altera palpebrarum pelle velabant, vel demissi cadebant

in terram. Signa profectò jam aliàs fusè explicata, quibus plus satis declarabant, quo in virtutis gradu, & sanctitatis opinione illum tenerent coram omnibus, ut ita dicam, creaturis etiam coram illis, quæ non poterant aut nolebant illum agnoscere. Illi autem, qui cognoscebant illum, & cum eò familiariter agebant, vocavêre illum sanctum pleno ore, osculabantur ejus vestes, manus, pedes, & hoc persolenne erat magnis Dominis, & in gradibus dignitatum constitutis, monstrabant eum digito cum dicto: *Ecce re! en ille Sanctus.*

Noti illum
pleno ore
vocabant
sanctum.

Aliquando publico in templo Marchio quidam cum Sacerdote magno & illustri, audito ejus sacro, coniecit se in genua, ejusque pedes osculo deveneratus est. Et quoniam in illo ipso templo Neapolitano Mense Augusto, anno 1611. plures personæ principes & Dominæ se cum tumultu nonnullo constipaverant, ad venerandas ejus manus ipse se fuga proripuit domum. Dominus Princeps de Sancto Severo, & Dominus Tiberius Caraffa Princeps de Bisignano cursu ipsum insecuti sanctam ipsi renitenti intulêre vim. Pater Generalis cujusdam ordinis valde celebris nunquam ipsi obviam fieri voluit, nisi ipsi per vim dissuaviaretur manum; Ipse enim omni studio, modòque se se ejusmodi demonstrationibus suffurabatur; causa erat (dicebat ille) quoniam illum habebat pro Sancto, & sæpius jam expertus erat ejus ad Deum orationes valde potentes. Non credi facilè potest, quantum ejusmodi honores & venerationes displicerent, & dolerent humili Servo Dei, qui gratias Dei quàm occulissimas tenebat. Hinc cùm aliquando metueret, ne nobilis quidam, cuius in domo mira operatus fuerat, ea incautius vulgaret, seriò illum objurgavit, verùm mox intellexit, illum nihil evulgâsse. Magis mirum videri queat, ipsum hæc reverentiæ delationes admisisse etiam ab iis, qui non aliud integritatis argumentum

Veneraturis se fugâ
proripuit.

P. Generalis
cujusdam
ordinis
semper
ejus manui
osculum
fixit.

Humili
servo Dei
honores
displicent.

Radii sanctitatis ex ejus presentia transparent.

habebant, nisi nudam illam modestiam & compositam presentiam, ex qua, ut alias diximus, ejus Sanctimoniam lumen & radii transparebant; ita ut solus ejus conspectus suffecerit non nemini, ad valedicendum mundo, & ad se se faciendum religiosum.

Ex ore infantium & lactentium.

In hoc proposito cum ipsi quadam die mulier loqueretur, eique suum filium commendaret infirmum, reliqui omnes parvuli filii absque eo, quod ad id faciendum vel exemplum, vel preceptum haberent, ultro, sponte sua illum certatim circumdederunt alii ejus manum osculantes, alii pallium, alii pedes genu flexo. Eodem modo cum improvisus Marchio de Sancto Elmo in domum Principissae de Bilignano superveniens illic Patrem Julium offenderet, multa cum diligentia sciscitatus est, quis esset, videbatur enim ipsi habere faciem, si non angeli, certe Sancti. In hunc ipsum modum locuta est Princeps de Cariati, ubi illum primum vidit. Neque verò ego multum demiror corpori ejus, dum in vivis erat, tot signa venerationis data fuisse ab iis, qui illum videbant, cum & post mortem, qui nunquam eum viderant, sed solum ex fama audiverant, muris ac parietibus domus ejus, in qua natus & educatus fuerat, genua usque in terram flexerint, & dulcissimo eos fletu osculabundi humectaverint. Hujus rei mihi locupletem sane fidem fecere multi viri nobiles Neapolitani, qui id se vidisse testantur, dum Macerata Lauretum peregrinorum ritu transmeabant ad Sanctam Domum.

Facies ejus & non angeli, certe sancti.

Domum, in qua natus erat, venerati sunt.

Habuit revelationem de reliquiis post mortem.

Ejus sacra Lipsana quantum expeterentur, indagarentur, per vim abriperentur, legimus in ejus obitu. De his, deque suo sacro corpore habuit à Deo claram revelationem 15. Julii anno 1607. quid fieri oporteret, undecim annis post, qua pietate colenda, quae operatura prodigia, in quas civitates etiam longinquas deferenda. Nos hodie videmus per amplè impletas prophetias, dum ubicunque
locorum

locorum asservantur, Neapoli, Craccovia, Romæ, Macerata, omnino privatim quidem, sed valde piè habentur; perq; illa Deus multas operatur gratias, potissimum autem per sapius dilaudatum thoracem, seu cilicium. Exstat ejus de corpore propheta ab ipso edita, quæ, etsi eam non scripserit, nihilominus tamen patribus nostris Neapolitanis innotuit, & ad notitiam plurimorum pervenit, major se ipsa facta, tum primùm post tot annos, cum opera completa est, quàm in principio fuerat.

Per Cilicium multa mira.

Illam ad me quidam noster Pater Sacerdos professus Neapolitanus perscripsit, eamque audivi narrari à pluribus nostris, qui multis annis versati sunt Neapoli, sequentem in modum. Patre Julio adhuc superstite, & multis ante obitum annis ortum est incendium in templo nostræ domûs professoræ Neapoli non sanè contemnendo cum damno. Tunc edixit, illud templum de novo conflagram, flammam tamen corpus suum illic sepulture mandatum minimè aufuram contingere; prædictio vera exiit magno illo Dei servo domui præposito Patre Vincentio Caraffa, qui & ipse habuit revelationem, tamen si non ita dilucidam. Et fuit ultimis diebus antecinceralibus ex occasione theatri pro comprecatione 40. horarum excitati annis omninò viginti post mortem Patris Julii, cujus sepulchrum, licet ex plumbo, nullum passum est damnum, nec ulla ratione destructum, & tamen ab insolito æstu incrustaturæ marmorum dissolutæ sunt, & duo organa à dicto sepulchro satis remota ab illo incendio periere, quod planè ex vero dici potest, ex invidia diaboli excitatum, honorem hunc Sanctissimo invidentis Sacramento, prout eidem Patri Vincentio Carraffæ fuit revelatum, qui malignus Dæmon, sicut in vita non potuit prævalere adversus servum Dei, ità nec post mortem potuit inferre nocumentum ejus sacris Lypsanis. Nec minùs in pretio & æstimatione fueré

Incendium in templo Domûs professoræ Neapolis.

Nihil nocuit corpori Patris Julij.

Pallii fimbriam abscidit quaedam devota.

apud pios homines, cum esset in vivis. Domina Diana Spinelli Domini Marchionis de Fuscaldo soror clam, ipso nihil advertente, fimbriam pallii abscidit, & Domina Comitissa de Martorano ejus Mater annis compluribus ante, eidem similem intulerat vim in supra veste, quam vocamus, domesticam, quod eam hiemali praesertim tempore domi gestamus, & pia ista furta inter sua pretiosiora domi asservabant, nec absq; earum devotionis fructu, & emolumento; quippe huic secundae sanitatem contulere ex infirmitate lethifera.

Integer conventus Neapoli petiit reliquias.

Integer Conventus Neapoli Virginum usus est omni arte & studio, ut socius, qui ei comitari solebat, quiddam ipsi sublegeret pro se se, quod ipsis utpote faeminis non esset integrum. Vir illustris genio subsevero, quem edomitum inimicus conabatur praecipitem agere in desperationis barathrum, cum aliud nancisci non posset, procuravit sibi, suo ut in libello haberet saltem chartulam scriptam manu Patris Julii, quae ipsi loco munitissimi fuit asyli adversus omnes inferorum impressiones. Hujusmodi chirographa nomine subscripto diligentissimo investigabantur studio, & asservabantur tanquam uniones pretiosissimi. Et nos jam vidimus plurimis contulisse sanitatem aliis corporis, aliis animi; atque alii non propter aliud illi scripsere, quam ut praecise haberent responsum.

Vir illustris tantum chartulam ejus manu scriptam petiit.

Scripserunt ipsi, ut praecise haberent responsum.

Detinebant multi ejus effigiem in oratoriis, seque ipsos illi quotidie commendabant relatis multis bono suo beneficiis, & gratiis. Hoc se in dies agere, & egisse confessus est dux ex Bisaccia cum sua Domina conjugē, & Domina Isabella de Capua sua Matre, gratiis identidem actis de continua protectione, quam haberet, domus suae coram Deo. Idem actitabat Dominus Antonius Carmignanus, & die quodam, quo ejus Domina Conjunx Julia Milano incredibili partus dolore cruciata credebatur moritura, ex templo,

templo, cum ejus in conspectum est allata effigies, quam habebat, de Patre Julio, eique tantisper se commendavit, feliciter enixa est sobolem masculam. Et assererat Joannes Maria Scorcella Oriundus de Rocca Doctor, imaginem Patris Julii etiamnum vivi, qui nescio, quem in finem depictus erat inter vota & gratias, in templo Annuntiatæ, in veneratione habitam fuisse à populo, qui illic ipsi se commendabat; illam Neapoli contra voluntatem suam ab Apelle quodam Neapolitano depingendam, per quam Deus patraturus esset miracula, ipsemet revelationem habuit anno 1596. cum esset in consuetis suis missionibus in Montibus Norcio, & Visso, cum ille cogitatione etiamnum erat Neapoli remotissimus, & primum deducta in opus fuit post 14. vel 15. annos, & ejus illuc profectio in eam civitatem, & miraculosa effigies, quæ fuit, ut ego conjicio, Domini Antonii Carmignani, quem supra dixi: Alii deinde & hi quidem magno numero, omne genus hominum, cum aliter litare suæ pietati non possent, illo in publicum protedunte tenebant in promptu suas coronas, id quod eis vetari difficile erat, illisque ipsum tetigisse fuit loco pretiosarum reliquiarum. Quam ad piam venerationem concurrunt subinde Deus modis miris, ut promoveret affectum erga Patrem suppeditando nonnunquam reliquias de suo, quandoquidem ab illo quid obtinere non sinebat modestia.

Effigies
ejus, patris
difficultatem
solvit.

Ipsemet re-
velationem ha-
buit suam
imaginem
patraturam
mira.

Satis ipsis
erat eum
tetigisse.

Hanc in rem unicum duntaxat casum referre placet, in quo non minus elucet meritum virtutis illius personæ, in cujus bonum operatio facta est, quam existimatio, quam illa habuit de Sanctitate Patris. Fuit ista jam aliàs sæpius laudata Domina Maria Brancaccia educata in virginitate sua à quinto ætatis anno, usque ad quadragesimum domi suæ, & illo ipso teneræ devotionis enutrita lacte à Domina principissa de Bisignano de Rovere, de prole cujus fratris Ducis Vrbinatis & ipsa habuit revelationem illo ipso tem-
pore

Ipsè Deus
quosdam
beavit re-
liquiis P.
Julij.

Remoti se
diligenter
ipsi com-
menda-
bant,

Commenda-
dos se ipsi
evasit tem-
pestatem
maris.

Sanantur
multi enim
miraculo.

pore, quo Pater Julius, qui secum illam vidit in eadem extasi. Jam manè quodam, cum Pater Julius staret in procinctu ad sacrum faciendum in facello principissæ, cupida Domina Maria aliquid reliquiarii, & memoriæ habendi de servo Dei, ferventer oravit Dominum, viditque mox ex ore ejus gemmulam instar crysalli cecidisse, quam illa sollicitè collegit, & accepit à Deo mandatum, illam ut tanquam rem pretiosam servaret, utpote intra paucos annos multa mira patraturam, sacro finito rogavit Patrem Julium, ut sibi id granum donatum vellet, libenter id annuit P. Julius, illa autem id in plurimos conservavit annos digniori loco, quàm quantumlibet pretiosissimam gemmam. Longinqui, qui neque Lysanorum aliquid de ipso nec imaginem hebebant, nisi vivam ejus effigiem virtutum, suis in necessitatibus se ipsi studiosissime saltem commendabant. Dominus Marcus Antonius Aurea præter plures alios exaravit ad eum literas, in quibus narrat, se in quadam tempestate periculossima, quàm navigans ex Hispania in Italiam incurrerat, evasisse liberum & incolumen ex eo solo capite, quòd se ejus orationibus commendasset. Id ipsum illi perscripsit Domina Ducissa de Evolis ejus conjux Genuâ 31. Augusti anno 1611. supplex illi pro una certa gratia facta, à quo plures alias absente, ubi solum se illi commendasset, sapius miraculosè accepisset. Nec facile iniri numerus literarum potest, quæ ad ipsum undequaque missitabantur, rogantes vel novas à Deo impetrandas gratias, vel pro impetratis gratias agentes.

Dominus Marchio de S. Lucito, D. Placidus de Sangro, Dominus Joannes Baptista Gambacorta gratias agunt ab infirmitate liberati, cujus solum remedium positum erat & inventum in miraculo. Dominus Joannes Franciscus Baro Dominae Marchionissæ de Modugno frater propter cancrum pede exesse jussu, qui nervum corripuerat,

riperat, & propterea credebatur incurabilis. Et ut ex brevi temporis spatio, quo in missione fuit extra Neapolim, ad Roccam de Aspido, mense Junio anno 1605. rogatu Dominae Beatricis Thomae Filomarini conjugis, comitis dictae terrae ineatur numerus illorum magnus, qui toto anno in omni occasione ejus ad orationes confugiebant, vel consilium in difficultatum conflictu postulabant, mihi visum est, non abs re fore, hic catalogum illustrium illarum personarum referre, quae modico illo tempore ad illum literas dedere, preces ejus & suffragia in privatis suis necessitatibus experentes. Fuere sequentes, Principissa de Bisignano, de Rovere. Dux Senior de Bovino, de Guevarra, Dux de Airola de Carraccioli. Ducissa de Bisaccio de Capua. Ducissa de Evoli de Tolfa. Dux ejus Maritus Marcus Antonius Aurea. Marchio de Lauro Pignatelli. Marchio de Capuzo Papacoda, ejusque mulier de Tolfa, Marchio de Bocalino de Loffredi; Marchio de Modugno de Grimaldi ejusque uxor Pignatella. Marchio de Bitet Caraffa ejusque conjux de cardines. Mardiconissa de Valle Domina Isabella Alafcon Mendoza, Comes de Castro, Dominus Franciscus, ejusque uxor. Comes de Celano, Piccolomini; Baro de Monteforti de Vicariis. Baro de Castello S. Laurentio Caraffa, Baro de S. Antimo Revertera. Dominus Alphonsus Brancatius de Sanchez Vicariae Judex, noster Pater Mutius Vitelleschus. Ex quo magno numero respectu brevis tempusculi judicet nunc lector, quantus fuerit concursus intuitu omnium temporum, qualisque opinio & existimatio passim apud omnes de Patre Julio. Longè major fuit frequentia eorum, qui coram cum eo ejusmodi peragebant officiorum genera; Integrae familiae se ad ejus prosternebant pedes, genu flexo, ut aliquid benedictionis ipsis impertiret, & in sinum suae protectionis reciperet. Non facile quis iter longinquius inibat, non auspicabatur litem, non perferebat

Nomina eorum, qui brevi illo tempore literas ad eum dederunt.

Integrae familiae ad ejus se prosternebant pedes.

A a a

casus

Te arduis se
Patri Julio
commen-
dabant,
etiam mo-
riantes.

Nihil ne-
gatur ei
à Deo, quod
seriò po-
stulabat.

Suadetur,
quod alibi
impetrari
nequit, à P.
Julio pera-
tum.

Vir gravis
petit, ut sibi
filium re-
vocet in
vitam.

Rogatur ut
resuscitet
filium.

casus adversos, non tentabatur infirmitatis incommodo, qui non ejus ad preces, commendationemque recurreret, nec judicabantur pro ægris debita adhibita remedia, nisi in subsidium implorata fuisset ejus oratio, nec moriebatur quisquam planè contentus, nisi prius ab eo abstulisset venerabundus benedictionem. Etiam passim de eo habebant opinionem, esse in ejus potestate obtinere à Deo, quod ipse vellet: ac sæpi⁹ magni Domini lamentabantur de eo se non accipere à Deo certas gratias, quod is nollet eas à Deo impetrare, probè gnari, nihil ei negari, quòd ipse seriò postulasset.

Et Domina Ducissa de Celenza 19. Januarij anno 1609. dixit ipsi cum viro suo duce, licèt se omnium bonorum per Neapolim precibus commender ad impetrandam à Deo prolem, nihil tamen hætenus tanto tempore se obtinuisse, nunc omnes certatim sibi suavisse, ut ad eum refugeret, certissimò voti compotem futuram, cum in tota passim urbe Neapolitana non sit efficacius ejus orationibus remedium. Hoc totum tamen perparum est respectu illius multi, quod ipsi variis in locis occurrit in argumentum magni illius conceptus, quem habebant de ejus sanctitate.

XVI. Novemb. anno 1608. Neapoli vir quidam spiritui deditus, prudens ac gravis petiit ab ipso efflicim, ut suum sibi filiolum demortuum suis precibus revocaret in vitam, quâ de re cum eum Pater Julius reprehenderet, rogavit illum, ut saltem ei statum indicaret, in quo versaretur ejus anima, alioquin & se emoriturum. Quædam Domina Patris Julij cognata habitans Tolentini civitate Marchiæ, cum ipsi filiulus quinquennis obiisset, rogavit illum, ut eò se conferret, ad eum resuscitandum, quia verò ejus votis noluit obsequi, id apud superiores effecit confidens mulier, ut id ei sub præcepto injungerent, quippe illa pro indubitato tenebat, si ex sepulchro eum evocaret, filium ejus audita voce ad vitam reversurum. Sed quem-
admo-

admodum Pater Julius ex obedientia eò se contulit, ita ex modestia subtricer, quid illic egerit, solum obiter rem hisce verbis pervolat, dextrè, se illam contentam dimisisse. Ac quoniam absque magni solatii genere mater sic animata relinqui non poterat contenta, permitto libenter lectori iudicium ejus, quod Deum hac in parte pro servo suo operari oportuit, cum præsertim articuli impressi asserant, eum & in vita, & post mortem multa & clarissima operatum fuisse miracula in diversis mundi partibus; asserta in processu testimoniis omni exceptione majoribus, quem quidem processum, ut viderem, obtinere non potui.

Denique in nobilissima & antiquissima civitate Cortona in Tuscia, ubi missioni litabat, adeò ejus mirorum crevit fama; ut vidua quædam induxerit confessarium suum curionem, virum catum & prudentem, iret ad Patrem Julium, eumque iteratò rogaret, quò filium suum jam ante tres menses vita functum resuscitaret. Hæc & his multò plura à me non referenda fiebant ad obtinendas à Patre Julio gratias corporales, duplo plura ac majora subibantur ad impetranda spiritualia beneficia. Beatus habebatur, qui eo uti patre spirituali, atque ab ea in via salutis instrui poterat. Ac quoniam, sicut diximus in primo libro, ipse gloriabatur esse se confessarium personarum vilium, & abjectarum, Dominus Marchio de Fuscaldo obtinuit pro se & Domina Diana sua sorore à patre suo Petro Antonio Spinelli Provinciali pro gratia singulari, ut pater Julius esset ipsorum Confessarius. Dominus item Julius Cæsar Capece, 28. Decemb. anno 1613. misit patri Julio suum gladium, ac pugionem affabrè cœlatos, ut eos primùm Deo oblatos juxta exemplum Sancti Ignatii in elemosynam pauperum conversos ipse acceptaret, sic enim se mundo remissurum nuntium, se seq; in filium spiritualem eidem dicaturum, dirigendum in viam Salutis æternæ.

Processum
obtinere
non potui.

Curio ro-
gat Patrem,
ut suscitet
mortuum.

Expeteba-
tur à P.
provinci-
ali Confes-
sarius.

Duo Cassinenses patres veniunt ad videndum sanctum, ut aiebant.

P. Generalis in rebus magni momenti consulebat P. Julium.

Nostri cupiebant cum eo conversari & degere.

Religiosi non pauci ventitabant ad eum confessionis causâ, eique totam suam conscientiam libenter aperiebant, & doctrina & gradibus spectabiles. Duo venerabiles Monachi Cassinenses ex professo Româ rectâ ad ipsum con-
tenderunt, ut ipsi dicitabant, ad videndum & cognoscendum virum Sanctum, & ad tractandum cum eo de negotio salutis. Idem accitabant major pars nostrorum patrum ac fratrum, & pater Evangelista de Gattis præfectus Spiritus in Collegio Neapolitano notissimæ virtutis vir non volebat ab alio sibi tradi Exercitia sancti Patris nostri Ignatii, cum quot annis more nostro in sacrum hunc se recessum recipiebat, quàm ab ipso patre nostro Julio. Pater Mutius Vitelleschus tunc provincialis in Neapolitanâ, & postea Generalis per orbem notissimus & propter raram prudentiam & innocentiam morum singularem in suis maximi momenti & publicis & privatis negotiis consulebat patrem Julium, ejusque orationibus se commendabat, in quibus dicebat se plurimum confidere; & semel amicâ cum exprobratione ipsi in suis Neapolin scriptis objicit, quasi sui-
met penitus memoriam oblitterâset. De Patre Claudio Aquaviva Generali jam supra vidimus, quanto familiariter eo uteretur, quantumque consideret ejus ad Deum precibus. Collegij Neapolitani incolæ orabant certatim superiores, facerent sibi copiam ei inserviendi in cubiculo, ejus reculas pauperiémque componendi, quas in numero reliquiarum deputabant, & ut quoddam efficax documentum consequendæ perfectionis ab eo addiscerent. In hunc ipsum finem, cum ille in Capite Montis loco aliquantum à civitate remoto moraretur, multi nostrorum cupiebant ejus lateri hærerere, rati loci solitudinem cum primis talis viri conversatione & exemplis compensari.

Vir provecæ ætatis & prudentiæ, qui in sæculo insignis erat & expertus Causidicus expetebat in præmium suorum labo-

laborum facultatem inserviendi Patris Julij lyurgiæ eo ardore, ut id jure suo videretur flagitare, verum cum id non judicaretur è re fore, nec ejus modestiæ, nec superiorum prudentiæ, voluit saltem, quoad licuit, ejus sacri esse perpetuus auditor. Non potuit tamen negari cuidam Monacho sacerdoti, quin in Missione quadam versanti omnimodo illi quotidie inserviret missam celebranti januis clausis; verum quidem est hominem Dei ad eò animo fuisse alieno à testimoniis aliorum in illa sanctissima functione ad evitandam illam opinionem, cujus gratia alij eam desiderabant audire, ut erga multos magnos viros, qui certatim se offerebant pro clericis, & erga multos spectabiles prælatos illi multa arte & industriis non usitatis utendum fuerit ad eos sanctè fallendos, & dimovendos. Non potuit tamen semper ejus Modestia ità esse felix & ingeniosa, quin aliorum diligentia subinde triumpharet, & omnia ejus effugia eluderet, nunc occupando sacelli locum, ubi celebraturus erat, nunc præmittendo servulos, qui eum caperent & impedirent, ne portæ clauderentur, & tunc aliquoties cedendum fuit usurpatis violentiis, quamquam magna ex parte illum privarent eà dulcedine, quam experiebatur anima ejus in tractando cum Deo solo, cum plena libertate, ac sine teste. Ita rogatus aliquando à patre Priore Salvatoris loco patrum Camaldulensium, quatuor millibus Neapoli remoto, ut eò concederet, religiosos suos tradendis exercitationibus spiritualibus exerceret, quod & ipse se & sua religiosissimo illi conventui per litteras commendare solitus erat, pro jure quasi amicitiae, si vit se adduci, ut eò se conferret, mansit illic cum inusitato animi sui solatio, habuit ad eos sacras cohortationes, tradidit ipsis pias meditationes, ad aram fecit, cum sensu & gustu animi singulari, solitus illic gratias à Deo frequentes, extases, raptus experiri cum æquali admiratione

Certamen
inservien-
di eius
Missæ.

Gaudebat
cum Deo
solo agere.

Comaldu-
læ cum in-
usitato suo
solatio
substitit.

tione & compunctione sanctorum illorum Dei fervorum.

Erat autem ita fervens ejus spiritus, quem suis sacris instillabat alumnis, ut illic planè exempla videre esset rara, ac minimè vulgaria, Fuere principes feminae, quae illic palam repente jussu ejus promptissimè genua flecterent ad osculandos mancipiorum, & captivorum pedes: & alij confessarij, cujuslibet ordinis & conditionis essent, in negotiis animarum gravioribus mittebant suos poenitentes ad Patrem Julium consilij causâ, & aliquando honoratissimæ cuidam Neapolitanæ feminae nupturienti præ omni magna dote fuit poenitentem fuisse Patris Julij. Hoc unicè ejus sponsum, hoc Parentes illius permovit, ut assentirentur in affinitatem, cum opinione & existimatione quam de Patre Julio habuere omnes illi, qui eum noverant, facilè ex æquo consensit amor, quo ipsum prosequerentur. Atq; hinc eveniebat, ut, cum fortè quodam ægritudinis afficeretur incommodo, omnes promiscuè ipsi cuperent adesse, & si quâ possent, quadamtenus obsequi. Fiebant pro ejus salute publica poenitentiae opera videre erat Principes, magnos viros præter complures alios privatos, qui capita sua & vitas non dubitabant offerre Deo ad eum in vita retinendum, oprantes millies pro ipso emori. Verùm & in conspectu Dei vita Patris Julij pretiosa, & adeò in magnam Dei gloriam vergebat fructus spiritualis, quem colligebat in mundo, ut illum sæpe per miracula conservavit incolumem. Multa retulimus, unum ad hunc locum reservavi, quod modo quodam singulari ob oculos ponit Dei amorem erga incolumitatem servi sui.

Caput graviter decumbens ad mortem vidit calum totum turbatum, & ex fusca nube fulmen spargi æquè fuscum ac subnigrum, directè ad eum ferendum. Erat non amplius evitabilis ictus, non remotior quàm cubitus à pectore, cum ecce manus invisibilis sagittam aliorsum

aver-

Eiusexem-
pla illic nō
vulgaria.

Mitteban-
tur poeni-
tentes con-
silij causâ.

Offerrebant
suas vitas
ad eum
in vita
retinea-
dum.

Fulmen ab
eo invisibi-
bili manu
avertitur.

avertit. Et ille tanto cælo dilectior, quanto odiosior stygi, a qua illud fulmen excussum, salvus & intactus permansit. Ad amorem accedere testimonia, quæ spectatissimi quique de illo dedere. Sat multa ad hoc propositum dixi, quando agendo de ejus missionibus inter Græcos grandia illa retuli encomia, quæ in illum primates Episcopi, Patriarchæ congestere. Sat multa etiam paulò supra attuli loquendo de revelationibus ad Prælatos, Cardinales, pontifices spectantibus, qui ipsum in summa habuere veneratione & conceptu. Duorum duntaxat vel trium hic oportet me recordari.

Vnus est Cardinalis Bandinus, qui cum ipsum suam mitteret in Diæcesin, solebat dicere; *missi meum Sanctum*. Alter sanctimonia non vulgari conspicuus fuit Pater Bernardinus Realinus, cujus vita in lucem procusa solidis abundat virtutibus, & magnis resplendet miraculis, dignissimum utique omni magna Fide testimonium. Hic interrogatus super spiritu cujusdam puellæ, cui dicebatur frequenter Sancta Catharina Virgo & Martyr apparere, respondit, hoc in negotio audiendum, & sequendum iudicium esse Patris Julij Mancinelli, qui tantopere à Deo illuminatus esset. Proreges Neapolitani, qui illi regno ejus temporibus præfuerunt, omnes illum palam vocavere sanctum, & ut talem publicis demonstrationibus devenerati sunt. Dissuaviati sunt ejus manus, applievere suas illi coronas, commendarunt illum sollicitè superioribus, ut illius sedulam gererent curam, seque regni negotia ejus orationibus committebant, & in rebus animæ illi libenter tanquam magistro obtemperarunt, orabant coram illo, & cum illo, ut eorum oratio ne careret & regulâ, & fervore. Demum libet mihi hic sub finem aliquot pauca verba apponere ex articulis latinè impressis pro ejus canonizatione toties à nobis citatis, tanquam publica cum auctoritate &

Missi meum
sanctum.

Bernardinus
Realinus.

respondit
sequendum
iudicium P.
Mancinelli.

Proreges
Neap. illum
vocavere
sanctum.

Compendium
cætas
vitæ ex
articulis
impressis.

Fide

Fide concinnatis, in quibus succinctè afferuntur ea omnia, quæ nos diffusè in hac vita digessimus. Sic itaque habent.

Servus Dei Julius Mancinellus, dum vixit, semper passim fuit reputatus, æstimatus, & habitus pro sancto, & amico Dei, etiam à personis prudentibus, gravibus & illustribus ita quidem; ut etiam ipso vivo efformarentur imagines, conquirerentur reliquie omni cum diligentia, quas res conservabant in cubiculis cum veneratione. Aquam ab ipso benedictam expecebant magnopere, & accipiebant cum singulari devotione. Post mortem ejus sanctitatis fama crevit, & in dies crescit, magis ac magis, sine interruptione, unde publicè & palam etiam à personis eminentibus habetur, & tractatur ut Sanctus, hinc commendant se ejus intercessionibus, venerantur ejus reliquias & rogatu quarundam illustrium personarum præcepit Pater Generalis, ejus imaginem in domo professa Neapoli inter alias patrum imagines, qui cum magna Sanctitatis opinione obierunt, exponi, id quod publica, notoria & manifesta vox est & fama.

Hucusque
articuli sa-
pius citati.

Hucusque articuli in testimonium magnæ illius opinionis & famæ, in qua tenebatur, ac tenetur Pater Julius.

De amicis
non est mi-
randum.

Verùm quid miramur bonum ei testimonium perhiberi ab optimis ejus amicis, & notis? cum id ipsum ei perhibere compulsi sint capitalissimi ejus inimici? Diabolus ipse suo pessimo coactus fuit fateri, eum apud Deum præpotentem, siquidem cum nulla ratione ejici ex cujusdam obsessi corpore per exorcismos posset, alta voce exclamavit, à Patre Julio ejici se posse & alias cum exire de quadam puella detrectaret, comminati sunt illi, vocaturos se Patrem Julium, ad quod mirum quantum cæpit ringi, furere & quiritari, obsistere, utpote probè gnarus ab ipso ejiciendum se se, id quod factum. Verùm sicut non omnium oculi boni sunt ad aspiciendam lucem, imò luce excæcantur, & reperiuntur animalia, quæ omni vano conatu dan-
tur in

Diabolo
minantur
P. Julium
se vocātu-
ros.

tur in rabiem adversus lucidissimos planetas, ita non omnes se regunt ad splendorem alterius virtutis, & hinc sæpè prodeunt importuni contradictores. Hujusmodi farina hominè longà Patris Julii patientia supportavit, cujus actionibus aut ex Zelo conscientia, aut ex malignitate genii & Naturæ sinistrè interpretatus privatim publicèque obtrèctavit, ut semel palàm edixerit, ipsum esse fatuum. Non tulit ipsum diutius Deus semper innocentia sui servi defensor fidelis, & id testimonium, quod ejus de virtute lingua & voce recusavit, dare coactus fuit totà sua personâ, & ipsiusmet impendio vitæ; cùm namque otiosus Spectator fabricam novi templi in Collegio Neapolitano miraretur, nescio in quam foveam delapsus, æstimo cujusdam fundamenti, illic repente exspiravit; & sicut cuidam absenti revelatum fuit, qui id suo confessario Patri Pavoni dixit, descendit in ignem purgatorium sui erroris daturus pœnas; ut exinde videatur potius fuisse perversitas in intellectu, quàm in voluntate.

Quantum hætenus dictum est, & illud multò amplius, quod dici posset, sed amore brevitatis omittitur, totum eò collineavit, ut in testimonium cederet ejus Sanctitatis, & opinionis; quâ apud omnes Servus Dei vivens ifforebat. Sed & eadem fama post mortem non pauciores habet testes; quos inter est concursus incredibilis ad ejus benedictum corpus, odor & fragrantia, quam exhalavit incorruptio, flexibilitas membrorum, quam conservavit, imagines multæ & variæ procusæ. Elogia scripta & impressa, publica & Regia consilia convocata, facti delectus, articuli typo mandati in processum Canonizationis. Verùm de his omnibus abunde dictum, in argumentum & signum conceptus, in quo erat Pater Julius Sanctitatis & Virtutis &c. Vitam autem ejus non statim post mortem scriptam fuisse, & in lucem datam, inde est, quòd, sicut jam aliàs dictum,

Bbb

nostri

Canes rabiosi contra Lunam, mali contra virtutis lucem.

Fatum illum interpretans cadit in foveam & moritur.

Fama sanctitatis post mortem.

Concursus ad sepulchrum, fragrantia, incorruptio, flexibilitas.

Cur ejus vita non statim à morte edita?

Apparet
negotium
Dei.

Continuat
gratias ubi-
vis tetra-
rum.

De vita
ejus con-
denda agi-
tur.

nostri Patres Neapolitani plus justo modesti fuerunt. Certum est enim Dominum Franciscum Purpuram misisse nobis chirographa, prout reperio in variis literis, & in una ejus epistolâ ad Dominum Flamminium Mancinelli 3. Januarij anno 1625. & id plurimi expetebant, ab usque Craccovia, prout ipse illic dicit, nostri Collegii Rector; & ipse Purpura erat propensus, quia ut scribit Parri Philippo Faraoni nostræ Societatis 23. Decemb. anno 1622. Neapoli: *De nostro Patre Iulio Mancinello fama & existimatio in dies crescit ex rebus, quæ de illo produntur, & ex illustribus miraculis, quæ succedunt in dies, & omnes de eo cum tanta reverentia & devotione loquuntur, ut appareat esse negotium Dei & jam jam tempus esse gerenda rei.* Sic ille; intelligit tempus non solum publicandæ ejus vitæ sed & ejusdem apotheosis sive eanonizationis. Verùm ipse forsân novo Episcopatus munere impeditus non poterit huic rei vacare. Et quia servus Dei identidem postea perrexit continuare gratias non solum apud sepulchrum Neapoli, verùm & in aliis longinquis civitatibus, ubi ejus asservantur reliquiæ & venerandæ imagines, ita desiderium ejus legendæ vitæ nunquam interquievit, quam quidem aliqui sæpius scribere sunt exorsi, sed nescio, quâ causâ absteriti facilè manum de tabula removerunt. Scio nostrum Patrem Franciscum Broccoli scribere Româ Maceratam Calend. Aug. anno 1635. apud Polonos, id quod ipse ex ore illorum & acceperat, pervenerandas esse imagines & reliquias Patris Julii, ejusq; vitam desiderio summo expeti; illam proinde quanto magis mittant, cum & illic sit, qui eam Polonicè velit imprimendam curare, imò & Teutonicè. In hunc igitur locum distuli dicere de illis demonstrationibus, quas ejus virtuti & meritis præparari in altera vita præsignavit illi Deus ipse, non solum Senis, cum sæpius vidit se ipsum in summa altitudine propè cælum, quantum pertingi oculo potest

potest, genibus flexis orantis gestu, supplicem fieri Deo pro necessitatibus terræ, accepta insuper revelatione, se esse unum è septem DEI servis, qui ferventiùs pro DEI Ecclesia preces funderent, & cujus orationes Deo essent acceptiores.

Unus ex septem, qui orant pro Ecclesia Dei.

Porro in festivitate omnium Sanctorum anno 1607. valde ardentè oravit Dominum pro reductione quorundam suorum pœnitentium, qui fuerant magni peccatores, & ab eo conversi, destiterant tamen nescio quâ incuria à frequentia Sacramentorum, & obtinuit illis gratiam.

Obrinuit recidivis pœnitentiam.

Hos inter erat pauperrimus quidam Codrus, quem sua nuditas in diras hæretici hominis voces exacerbaverat; pacavit illum Pater Julius jussitque illum in perendinum adesse, se illi procuraturum vestes, quod & factum: Dedit illi namque vestem sibi à Patre Provinciali donatam, subtus pellibus inductam, & eo hoc propensius se privavit, quòd corpusculo suo peraccommodè aptabatur, & frigus egregiè propulsabat. Nocte hanc jam destinatam eleëmofynam præcedente aperuit se Cælum Patri Julio, illicque vidit certatim consui vestes aureo inrertextas filo, sciscitatus pro quo illæ pararentur, intellexit eas pro se elaborari.

Vestem sibi donatam alteri donat.

Vidit vestem sibi parari in cælo.

Non ita multò ante 20. Julii anno 1601. in villa Pianura dicta, postquam rusticanam puellam 24. aureis elocasset nummis, nocte insecutâ inter consuetas suas preces, vidit se vestiri inter multos prælatos, in quodam templo, in maxima hominum frequentia, pallio pretiosissimo, quod pluviale vocamus, inde ab illis Prælati deductus est in Processione ad Regium quoddam sacellum, ut illic sacris actionibus defungeretur, quibus ritè completis hinc reductus ad conclave longè magnificentissimè exornatum, inde exutus pallio perseveravit in reliquo aureo

holosericoque cultu: quo temporis fluxu persensit in animo cælestes planè delicias, gravitatem inexplicabilem, dulcedinem humanâ majorem, participatam Regiam dignitatem, granditatem super omnes res creatas elevatam.

Propter
dotem 20.
aureorum
collocatur
in folio.

Huic Visioni simillima fuit illa, quam habuit 22. Junii anno 1604. postquam dotem 20. aureorum puellæ dederat cujusdam nostri fratris Francisci Caracani sororculæ. Visus est sibi esse Pater Julius in quodam regio palatio, exaltatus ac sublimatus in folio tanquam alter ille apud Pharaonem Josephus; vestitus item cultu aureo mirante & adorabundo populo universo, qui ab eo imperia & decreta præstolabatur.

Quenam
res ipsum
maximè
solicitem
redderent.

Adumbratur
ejus re-
quies in
cælo.

Denique 13. Decemb. anno 1611. die Sanctæ Lucie Sacra, cui erat addictissimus, ejusque honorem ac venerationem semper mirificè studuerat propagare, visitandis agris, & Confessionibus exceptis perlassus, deque eorum ruditate & inscitia multùm afflictus, ac, quod ipsum plus nimio cruciabat, quòd unus nostrorum Societatem deserturus ejus sana Consilia respuebat, contulit se ad orandum nonnullo cum tædio præsentis, & cum desiderio futuræ vitæ: tum spectandus ei oblatu lectus est totus holoserico & aureo intertextus ornatu, certis quibusdam floribus cælo petitis interstinctus; Stragulo, quale, nisi vidisset, nunquam ulla ratione sibi imaginari potuisset, longè maximè bello & eleganti; supra Cornicem ludebant pretiosissimæ Corallæ, quæ pretium operi & arti addebant. Hæsit ille aliquantum intra se deliberans, an liceret se componere illo lectulo? & cum sua ei modestia & submissio suggereret, non licere, cum præsertim ipsi revelatum fuisset, reservari sibi apparatus illum in alteram vitam, illo responso planè recreatus decrevit.

crevit firma cum voluntate nullum recusare laborem pro
salute animarum, quantumvis austerum & difficilem.
si tantum gaudii Deus, qui operibus misericordiae æter-
nam promisit gloriam, præparavit in cælo homini tan-
quam uni ex nobis, terrestri; non minùs præparabit
nobis, si erimus homines, qualis ille
fuit cælestis.

